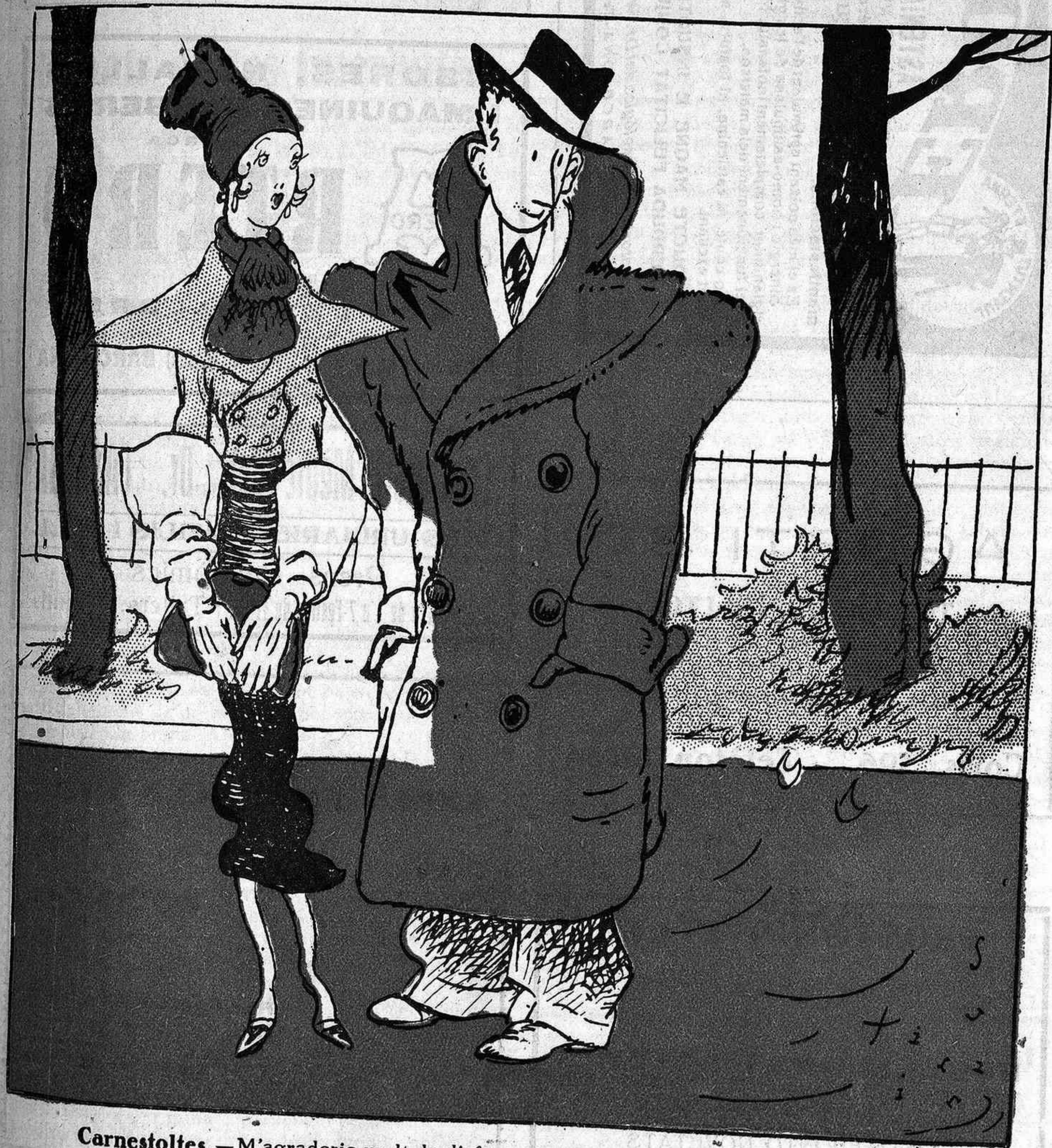

EL BELLAVISTA

de la TORRETTA

Carnestoltes. — M'agradaria molt de disfressar-me, aquest any, Felipet!
— Encara trobes que no hi ha prou disfressats?

FEROTYL

Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Produceix un riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orguè, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfura, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

HERNIATS

Recordeu-vos sempre que els únics aparells que guairan radicalment les vostres hèrnies són els de la *Casa Torrent*, construïts científicament per a cada hèrnia, edat i sexe. Sense traves ni elàstics incòmodes de cap mena, no molesten ni fan embalum, s'amotllen al cos com un guant a la mà, transformen ràpidament tots els herniats en éssers perfectes i robustos, plens de vida i salut, com ho eren abans d'estar herniats. Si voleu, doncs, acabar per a sempre amb les vostres trencadures, no heveu de comprar mai braguers ni venatges de cap mena, sense abans haver-nos visitat.

Consultes gratuïtes: **CASA TORRENT**, Unió, 13 - Barcelona

TISORES, NAVALLES I MAQUINES BARBERES

MARCA

ARTERO

REGISTRADA

SON LES MILLORS

Llibreteria, 9 (focant la Plaça la República) **BARCELONA**

AGUSTI BO

**TOTS ELS MOBLES I TOT
EL MATERIAL PER A
CLASSIFICACIO I ARXIU**

Corts, 596 Telèfon 10266

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?

Aneu al **FRONTO NOVETATS**

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

TAPES ESQUELLA 1934

**RELLIGAT I TAPES
DAURADES**
Pessefes 8'50

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepentides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

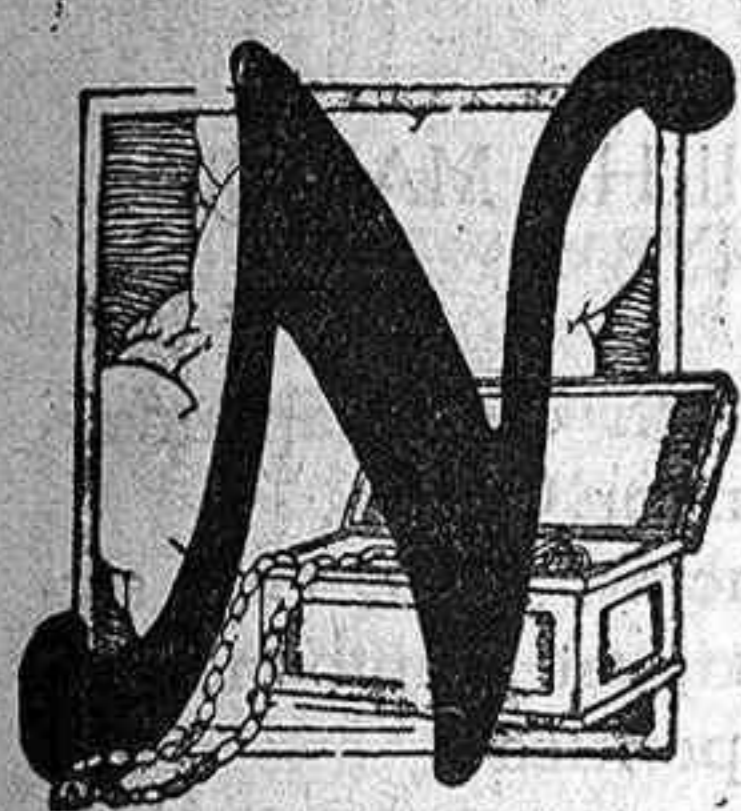
Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

El país de les interinitats

ores pitjor per una nació que el viure interí. I, fatalment, hi ha nacions que únicament viuen aquest viure.

Sempre es passa el temps. Moltes paraules! Molt esmentar el patriotisme! Molt recordar les passades grandeses! I un devallar constant, cada dia més, cada dia més...

Quan algú ha volgut fer virada, tot l'element patrioter ha tocat a ravata, car es dona el cas paradoxal que en el país de les interinitats el llast és tot patrioter. Aquest llast és el que recorda i canta amb més asiduitat les glòries pretèrites.

Quan un país s'estanya en l'interí, cal l'home de virada i de trontrament que el sotmogui. El patriotisme estantís, parasitari, panxacontent, tronrà contra aquest home. I en nom de la Pàtria cercarà i proclamarà un salvador que serà precisament el qui el reblarà al passat, a l'interí, a la constant davallada.

Països d'interinitats, són països de salvadors. L'instint els avisa. Però el salvador que els surt és sempre un salvador a la inverca: un salvador de continuació, quan el que es necessita és un salvador de revolució.

Els fabricants de salvadors, en països d'interinitats, són els elements de dreta. ¿Què pot sortir de semblants fabricants? Un home? Un «robot»?

Un «robot».

Adhuc en els països de dictadura, com Itàlia, l'«home» ha vingut de les esquerres. Rieu-vos del «salvador» patentat, del «salvador» de partit, del qui ve a continuar les «interinitats».

Per a aturar una davallada, que fa segles que dura, cal un esforç de tots menat per un patriota ple d'actualitat, no encavorcat de ressonàncies passades. Evocar Covadonga o Las Navas de Tolosa té una eficàcia de bombolla; utilitzar patriòticament el present té una eficàcia de puntal.

I cal adonar-se que no basta el posar puntals: s'ha de reconstruir. La interinitat s'accontenta — quan fa alguna cosa — amb tancar goteres. Tans i tants anys de tancar goteres fan que el conjunt nacional s'afebleixi visiblement cada dia. Passar temps, en semblants casos, és criminal; perllongar legalment les interinitats suïcides és un crim de lesa pàtria; politiquejar

aprofitant les circumstàncies és contreure greus responsabilitats davant la història.

Arriba un temps que el país de les interinitats sent feixuc el pes de tant i tant comanament interí. Les interinitats tornen enrera els passos que s'havien donat endavant. Les interinitats són la fluctuació que esborra. Les interinitats són l'esterilització de l'esforç patriòtic per un reforçament. I el pitjor és que hi ha nuclis — interessos creats, i desig de crear-ne —, que s'aferran a l'interí i fan bandera de l'«anar fent», com si fos l'única directiva salvadora.

Mai no han necessitat els pobles, direcció, com en aquesta època. I consti que la direcció és per anar avant i no per a romandre a port amb l'àncora tirada. I els pobles sense direcció van enrera perquè no van endavant. Els pobles no poden vegetar en estat estacionari. Qualsevol esdeveniment que vingués de fora ens faria tocar la realitat produïda per la nostra endèmia d'interinitats.

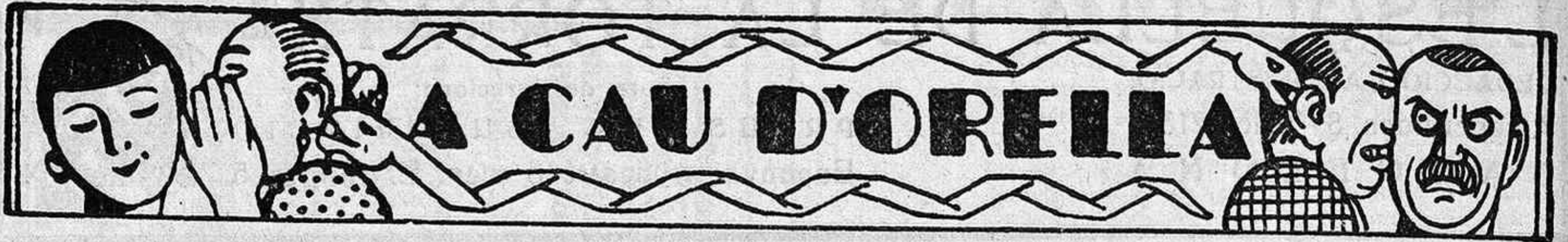
¿Com tants anys de constatar una decadència no ens han fet girar unànimes vers altres fites?

L'adveniment de la República semblava el primer pas ferm vers una rectificació. El «monarquisme» — i donem a la paraula l'absoluta amplària del sentit que té —, semblava exiliat i amb el monarquisme l'amor a les interinitats, causa de totes les nostres decadències. Monarquisme és jerarquia, a sou i, per tant, és «continuació». Republicanisme és guiatge en un sentit d'evolució i emulació. Malauradament hem entrat a un republicanisme de nom, no de fets i, com satiritzava molt bé un dels nostres caricaturistes, ens trobem en plena època de «monarública», l'època pitjor: època d'interinitats fatals i de continuacions fatídiques. L'ahir emmascarat i el demà en esqueix, sense terra on plantar-lo. Una situació desconcertant, de dolentes conseqüències probables. Una barreja híbrida que ens empelta al tronc estèril de l'arbre diguem-ne — per mal nom —, de la tradició.

Paraulerament sentiu només parlar de patriotisme, un patriotisme de politiqueria ben oposat al patriotisme sencer i sincer. El patriotisme politiquer és un patriotisme de conveniència partidista. L'altre patriotisme és un patriotisme de pàtria, de convivència i d'esforç general. Els països de les interinitats són els països del xim-xim patrioter en un sentit de pàtria individual i no de pàtria col·lectiva. «Jo vagi bé», diu aquest patriotisme. I mentre els cent patriotes màxims «van bé», el país segueix la davallada fatal, amplament constata-da, fatídicament sentida, malauradament inaturable.

Ai dels països de les eternes interinitats!

**Aquest número ha estat visat
per la censura**

FENT MEMORIA

L'ex-rei Alfons XIII va donar la darrera recepció palatina el dia 11 d'abril de 1931. En aquesta darrera recepció, el comte Ercole Durini di Monza, presentà les credencials en la seva qualitat d'ambaixador del rei d'Itàlia.

L'espectacle fou magnífic. Al·locucions solemniales a la sala de tron, bigarrament ranci d'indumentàries i protestes d'amistat eterna entre l'enviat de la casa de Savoia i el descendent dels Borbon-Habsburg.

El dia 12 d'abril de 1931 —l'endemà mateix de la cerimònia—, els electors hispànics feien saber a l'Alfons XIII el seu acomiadament, i dos dies més tard, el qui fou el rei Alfons XIII, tocava el dos de la faisó més d'esquitllentes possible.

Volem fer memòria que el darrer ambaixador rebut oficialment a la Cort d'Espanya fou l'embaixador feixista. Fou una coincidència? Fou un símbol? Fou un auguri? I en volem fer memòria en aquests dies de Carnaval que molts malgasten en festes a la «pradera» i que nosaltres passem un bon xic al marge de l'aldarull carnavalesc.

Més que les màscares, ens fan meditar els visatges de sota les caretes, i el que es pugui apropar, allunyar o restar a mig aire, el record que ens desvetlla la darrera recepció efectuada a la Cort hispànica de l'ambaixador feixista Ercole Durini di Monza.

Repetim-ho: Fou una coincidència? Fou un auguri? Fou un símbol?

PROFESSIO DE FE

Es tracta d'una professió de fe feta per Víctor Hugo als seus electors. La dada de la professió de fe és de 1848.

Què dona actualitat a aquesta professió de fe? Les representacions a Barcelona d'«Els miserables»?

La declaració del mateix Víctor Hugo en assegurar-nos que hi ha dues repúbliques possibles?

Escolteu el gran poeta francès:

«Dues repúbliques són possibles: la de la bandera de colors precisos i la de la bandera de colors corsaris; la del patriotisme i la de l'aprofitament. Tremolem la república que destrueixi l'Institut i l'Escola politècnica, la que enlairi els indocumentats i els famolencs! Tinguem por a la república que afegixi a l'augusta divisa «Llibertat, Igualtat i Fraternitat» l'opció sinistra: a la Mort. Pot haver-hi una república que ens meni a la definitiva fallida, al descrèdit absolut, a la davallada completa; una república que ompli les presons per sospites i les buidi per esgorjaments. Semblant república estrangolarà la llibertat, aixafarà les arts, decapitarà el pensament, i posarà en joc la guillotina. El que feren els homes del 93 a sang calenta, aquesta república ho farà amb mètode, amb ordenació, en fred. Després de l'horrible dins la grandesa, que han vist

els nostres pares, ens ensenyarà el monstruós dintre del migrat.

»L'altra república és la santa comunió de tots els francesos en el temps present i de tots els pobles en època no llunyana.

»D'aquetes dues repúbliques, l'una porta el nom de «Civilització»; l'altra els noms de «Terror», de «Caos». Estic disposat a donar la meua vida per a l'enfortiment de l'una i per l'enderrocament de l'altra. Signat: *Victor Hugo.*»

Aquesta és la professió de fe republicana feta pel gran poeta francès l'any 1848.

CAL RECORDAR QUE NO HI HA MAL QUE
DURI CENT ANYS

Els mercats de la ciutat disfruten d'un cap municipal que no se'l mereixen: el senyor Calero.

Aquest senyor, segons referències, talla, cus, sargeix i esqueixa a mesura del seu gust i amb notable aprofitament de la seva situació política.

Ai del qui no fa de radical, encara que no en sigui, entre els seus subordinats dels mercats!

La gent d'esquerra en rep batzegades a tort i a dret. Els qui tenen ideals esquerrans i compten entre els seus subordinats els ha arribat el temps de patir.

No sé on has vist cares per poder fer semblants carotes!!

Voldríem recordar al Calero, que no hi ha mal que duri cent anys! I voldríem fer arribar fins a qui correspongui, la notícia de la posició acreditadament radical que pren aquest inflat personatge de circumstàncies.

Una enquesta imparcialment feta entre els dels mercats diria el concepte que tenen del Calero els qui hi intervenen. Una informació oberta amb justícia faria posar els peus plans, com li correspon, a un senyor que ha de servir, de fer justícia i d'arbitrar, i es serveix, fa el que vol, i primer ell, els seus, i els que li sembla.

En Calero porta a les altures la veu dels mercats, però garantitzem que ben poca gent dels mercats es serviria, a ésser possible, de la veu d'en Calero.

LA VEU DELS COACCIONATS

Al carrer de Fivaller hi ha una casa que exposa pintures de gent més o menys coneguda, en els seus aparadors.

Exposa actualment un quadre d'en Romero de Torres.

Nosaltres ens aturem moltes vegades a escoltar l'opinió dels passants. I hem pogut constatar que l'elogi unànime se l'emporten els quadres amb uns barquets al clar de lluna.

Romero de Torres no entusiasma pas tothom. Però per alguns —els mig enterats—, el seu nom és una coacció.

L'altre dia, en passar nosaltres, davant del quadre d'en Romero de Torres hi havia una parella. L'un i l'altre contemplaven astorats aquelles monges que, en l'actitud d'una coneguda «desolació», sostenen a la falda una noia absolutament nua. De sobte ella s'adona que el quadre és d'en Romero de Torres o que el nom del pintor és un nom que ha sonat.

—Fixa't —diu a ell—. És un quadre d'en Romero de Torres.

I ell replica seguidament:

—Sí, sí! És un quadre molt «mono».

Aleshores som nosaltres els qui ens astorem. Per quin mecanisme, aquest «coaccionat» troba «mona» una pintura d'en Romero de Torres sense aprofundir el pensament que l'informa?

La veu dels coaccionats també hi ha vegades que fa pensar!!

JOSEP M.ª LOPEZ PICÓ

Josep M.ª Lòpez Picó ha guanyat el premi anyal de poesia «Joaquim Folguera».

S'ha fet justícia a Lòpez Picó i s'ha aconseguit un triomf per a Catalunya.

Amb Lòpez Picó triomfa l'art, la idealitat, l'esperit, el que és etern, base de tota nacionalitat. Era hora que Catalunya recordés el que deu als seus poetes en temps de bonança per als seus mercaders. Teatre Català a mans de mercaders, crítica a mans de mercaders, joc polític a mans de mercaders.

Josep M.ª Lòpez Picó representa la inactualitat catalana i la superioritat de Catalunya. Un treball auster pro-pàtria, lluny de cotitzacions plebees i de mercantilitat efectiu. Amb Lòpez Picó triomfa el qui no té preu, contra el qui es cotitza.

Ens plau llegir: «La poesia plasma les nacionalitzats tant com la guerra o l'economia. Més que elles,

¿Quan vindrà la reacció autènticament catalana de foragitar els mercaders del temple?

Escrivim-ho. Polònia celebra el CXXVè aniversari del naixement de Chopin.

Alemanya festeja el CCLè aniversari del naixement de Haendel.

El nostre temps català —temps de lluita nacional—, sembla entestat a fer impossible el tenir homes superiors.

El triomf de Josep M.ª Lòpez Picó torna a situar-nos. El poeta, l'home esperit, el vident, el voluntari renunciador, el cantaire d'ample pulmó patriòtic, és un dels més fermes puntals nacionals. Cal el triomf de les coses pures per a l'engrandiment de la Pàtria.

I a fora la mediocritat, el comerciant de passatemps, el fabricant de comèdies al por major, el polític amb alforges, el mamadits elevat a crític, la ronya de la civilització aixecada a potència per la frisança que dóna.

Diem a plena boca el nostre goig pel triomf merescudíssim i eficaçment català que acaba d'aconseguir el gran poeta nacional Josep M.ª Lòpez Picó.

GUERRA DEL RIO ENS DIU...

Guerra del Rio ens acaba d'explicar els sacrificis que fa Lerroux per a la República. També ens diu que Lerroux és molt autonomista, que estima molt Catalunya i que creu que la política que duen ací els representants de les dretes espanyoles és errada.

¿No compreneu, després de les declaracions de Guerra del Rio, per què el Caballero Audaz pot ésser un cronista oficial?

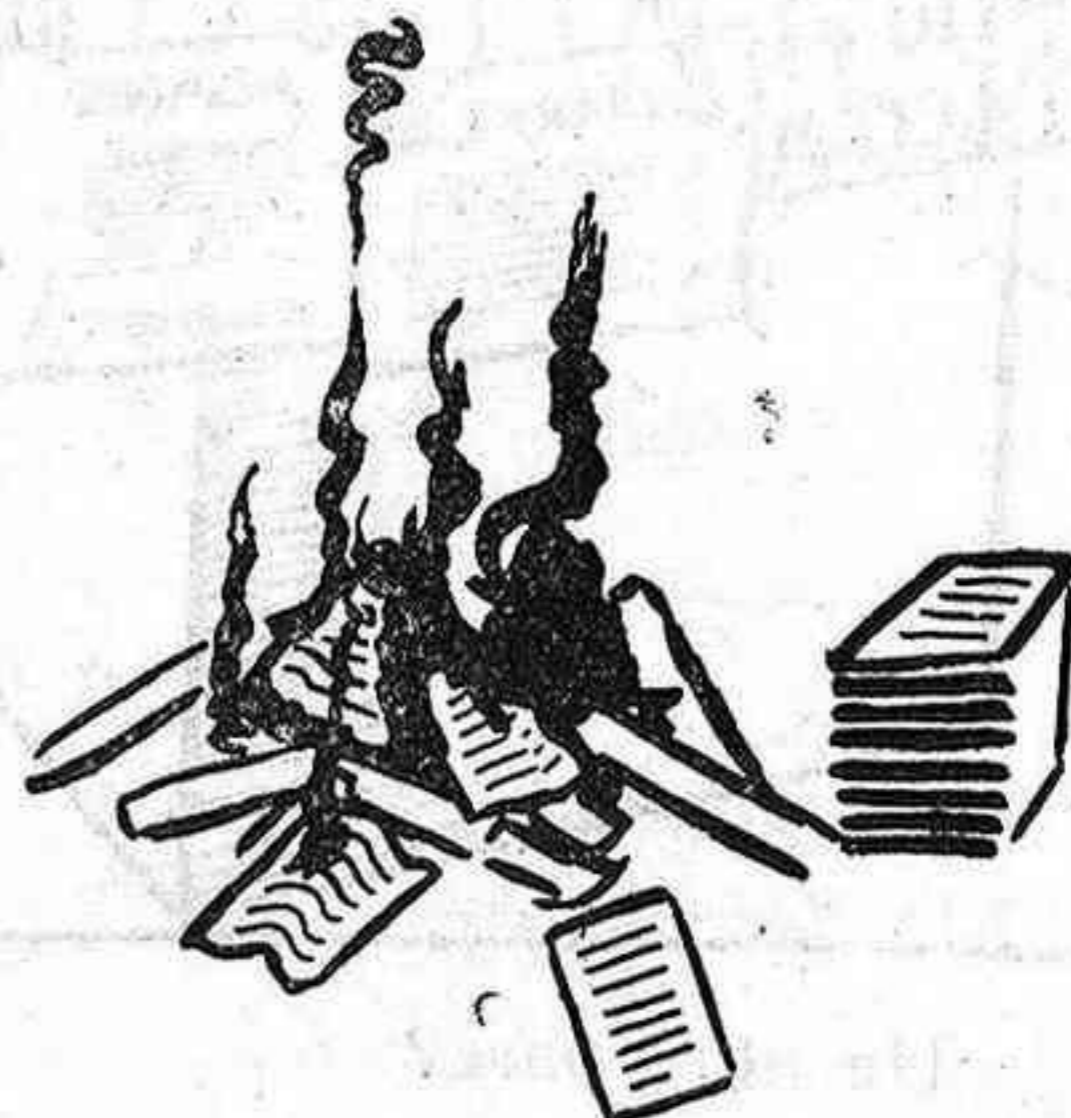
Perquè el senyor que ens descobreix Guerra del Rio, té complicacions més bifurcades que les complicacions de «La Venenosa», l'obra cabdal del «Caballero»... sí, sí!...

EL VENT HA FET ESTRALLS

El vent d'aquests dies ha tirat moltes parets per terra. És vent de març, i ara comença.

Hi ha por que el vent d'aquests mes segueixi enderrocant el que trobi feble, i que siguin molts els tinglados que s'afonin i els embans de maó dret que no es puguin sostenir.

El «Calendari del Pagès» no parla dels vents extraordinaris que han començat a bufar. El que sí diu aquest calendari és que pel juny la falç al puny altra vegada!

GLOSSARI

ENYORANÇA DEL TEMPS VELL

Sempre 'ens havia sorprès un anunci molt singular que durant molt de temps va aparèixer als aparadors d'un popular establiment de ventalls, paraigües, bastons i japeria del Pla de la Boqueria. L'anunci deia, ras i net: «Se compran colmillos de elefante». Aquesta invitació ens hauria semblat molt natural a Bombai, o en qualsevol lloc on les extremitats maxil·lars dels animals de pes feixuc i de pell gruixuda, coneguts amb el nom genèric de paquiderms, fossin més abundoses que ací, encara que a Barcelona no manquen personatges dotats d'aquestes condicions, si bé els ullalls es converteixen en «barra».

No serien gaires els passavolants que en llegir l'anunci es diguessin: —Té; és veritat. En un recó de calaixera o en un prestatge del rebost tinc uns quants ullalls d'elefant oblidats. A veure si farem fira!

Val a dir que de casos com aquest no se'n devien presentar gaires. Hi ha, però, a hores d'ara, quelcom més difícil que vendre «colmillos de elefante». El problema consisteix, en la plenitud d'un règim republicà, en poder exposar idees i explicar temes que siguin del gust dels llepafils, tastaolletes, sedassers i burrots que es guanyen la vida tafanejant i obstruint el pensament i les intencions dels ciutadans que havien tingut la candidesa de creure's homes lliures.

En els temps que hem convingut en anomenar «oprobiosos», la cosa era més clara i senzilla. Hom sabia que eren inatacables els asos del joc de cartes; però, que llevat del rei, cavall i sota, om podia ficar-se

lliurement amb la menudalla, i sobretot amb els vuits i nous, o sigui amb les cartes que no lliguen. Adhuc en el ram de l'església, hom podia fer pessigolles impunement a tota la xarxada de Sant Pere, porter del cel i pescador, des del burret rural al llobarro episcopal.

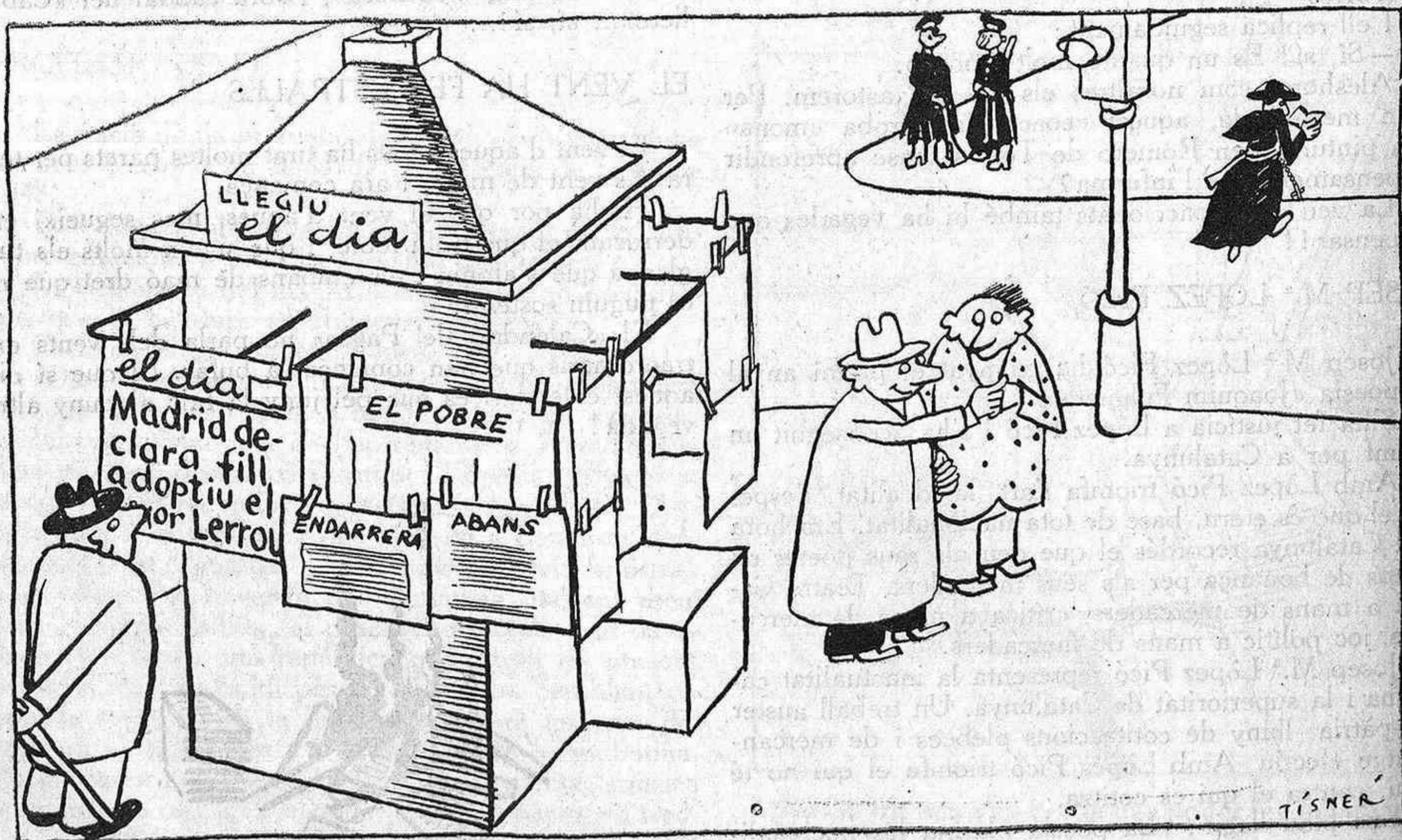
Ara les coses han canviat radicalment; gràcies a la gàbia democràtica que nosaltres mateixos havem muntat amb tant desfici i poca-solta, que ens hi havem quedat engabiats.

Ens topem a vegades amb alguns subjectes als quals, per llur aspecte estrofolari i sospitós, estariem a punt de donar-los un parell de rals perquè se'ls beguessin o a fer-los agafar, i resulta que són «tabú». I de quina manera!

Abans, oh delícia dels temps passats!, hom no podia al·ludir amb veu alta i amb el nom adequat l'ofici habitual de les dones públiques. Ja ens guardarem com d'escaldar-nos d'insinuar qualsevulla reticència sobre activitats o aficions de certs homes públics.

No ens resta més recurs que la d'abillar-nos, com una mena d'espantall clàssic i respectat en tots els règims, amb un jaqué de classe pasiva, guarnir-nos el que ens resti lliure de la testa amb un barret fort encimerat amb aquella cèlebre ploma de paó reial, posar-nos un nas postís de color vermell de pebrot cavalcant damunt uns bigotis afilats com uns espasins, i si a l'ensem fem remenar a la butxaca el manyoc de claus per tal de produir aquell soroll tan grat a certes damiselles cloròtiques i a manta minyona de servei, ens posarem a to per a gaudir dels beneficis de la segona República; mentre esperem la tercera o, almenys, qualche aproximació.

PANICAL

Un altre pare?

TÍSNER

Cronòmetre

Reabilitació?... Problema de migcentres

Es just que diguem ara després de la victoriosa jornada del diumenge, que els jugadors dels equips catalans han fet quedar bé el prestigi del nostre futbol que anava per terra, i han iniciat obertament el camí que ha d'emmenar-los a la recuperació definitiva.

Barcelona i Espanyol, venent-se l'un a l'altre, no ens diuen res de recuperacions, però un Barcelona guanyant un Bètis, capdavanter de la competició per quatre gols a cap, i un Espanyol venent l'Atlètic, de Bilbao a Sant Mamès, ja són gestes ben remarcables.

¿On deu radicar el secret d'aquestes victòries? ¿Potser radica en la composició dels equips que per fi ha estat trobada pels dirigents d'ambdós clubs? Sovint la rutina és causa, en futbol, d'oscil·lacions sensibles per als equips que juguen una competició i pel que fa referència a l'Espanyol, més que per a ningú, la rutina potser influïda en les actuacions variables del conjunt.

Era potser un problema de mig centres el secret de les irregularitats d'ambdós equips? Pel que fa referència al Barcelona no cal dir que sí. Tothom ho sap, i potser uns i altres n'hem parlat massa, però l'Espanyol en canvi ens està donant una sorpresa extraordinària quan tothom creia, ací, que l'Espanyol, sense en Solé, no podia anar ni amb rodes.

Al Barcelona, li ha fet molt mal la incomprensió d'uns i altres. Els crítics esportius van rebre malament a Bèrkessy, i ací s'ha dit, en començar el campionat català, que era un bon mig centre, i que a mesura que s'anés posant a to amb el joc llatí acabaria omplint el lloc en l'equip barcelonista. Després de les actuacions imprecises de Bèrkessy, potser portades per l'estat d'ànim d'aquest jugador davant la cruesa dels atacs sense fre d'algunes eminències periodístiques que cerquen el cubisme de la crítica per fer-se una personalitat suficient, ens arriba fins a convèncer que potser en Soler blau grana, aguantaria millor al lloc que l'hongarès d'alçaria gegantina.

El fracàs de Soler, a Madrid, ha fet que tornés Bèrkessy, que uns i altres callessim prudençialment, i el Barcelona ha tornat a fer aquell joc ràpid, eficaç i de pluja de gols que feia durant el campionat de Catalunya.

A Bèrkessy se li ha dit lent, pesat, desconexor del futbol i algú li ha dit que serviria millor per a carregar i descarregar bales que per a futbolista, fins al punt que havien fet ballar el cap als directius del Barcelona, els quals anaven retirant la confiança a l'entrenador, i canviant les composicions dels equips bo i desfent el conjunt que ha conquerit el campionat de Catalunya.

Ara, amb Bèrkessy, cosa estranya, els jugadors que semblaven porucs es tornen valents, i els qui semblaven d'una lentitud tortugàcia, prenen una rapidesa insospitada.

Parlem-ne d'això. Nosaltres ens hem fixat bé en el joc de Bèrkessy i en el de tots els mitjos del Barcelona. Bèrkessy sembla lent, però és el més ràpid de tots. Rep les pilotes i les torna seguidament, amb una ràpida concepció de la jugada, sempre al jugador desmarcat, mai, però mai, a l'home que té un jugador que pot llençar-se al damunt d'ell així que rebi la pilota. Bèrkessy és un bon mig centre.

Cabanes, l'extrem esquerra del Barcelona i fins Vantolrà que anaven apagant-se, potser ens dirien quelcom de Bèrkessy. ¿Com és que Cabanes corre com no corria? Perquè jugant Bèrkessy rep les pilotes avançades, i ja pot corre vers la porta així que la pilota surti dels peus del mig, hongarès; no ha d'aturar-se a esperar-les com succeïa amb Soler i Lecuona, ni ha de fer unes passes enrera per anar-les a cercar quan era la passada curta.

Diumenge, fins l'Escolà, a qui tothom ha vist jugar poruc, semblava tot un altre. Per què? Perquè quan rebia la pilota era quan es trobava en situació de fer joc; i no quan tenia dos

jugadors a sobre, que, en girar-se, havien de posar-li el peu davant.

Jugant Bèrkessy tots els partits que el Barcelona porta jugats a la Lliga, no caldria lamentar tantes baixes per lesió. Bèrkessy fa aquell joc a les ales que feia el Barcelona dels bons temps amb Sancho. Els extrems fugen, i la davantera, en no entretenir-se amb passades de preciosisme a mig camp, arriba a porta quan al terreny defensiu contrari solament hi ha els dos defenses i, com que el camp és lliure, uns i altres poden xutar amb facilitat.

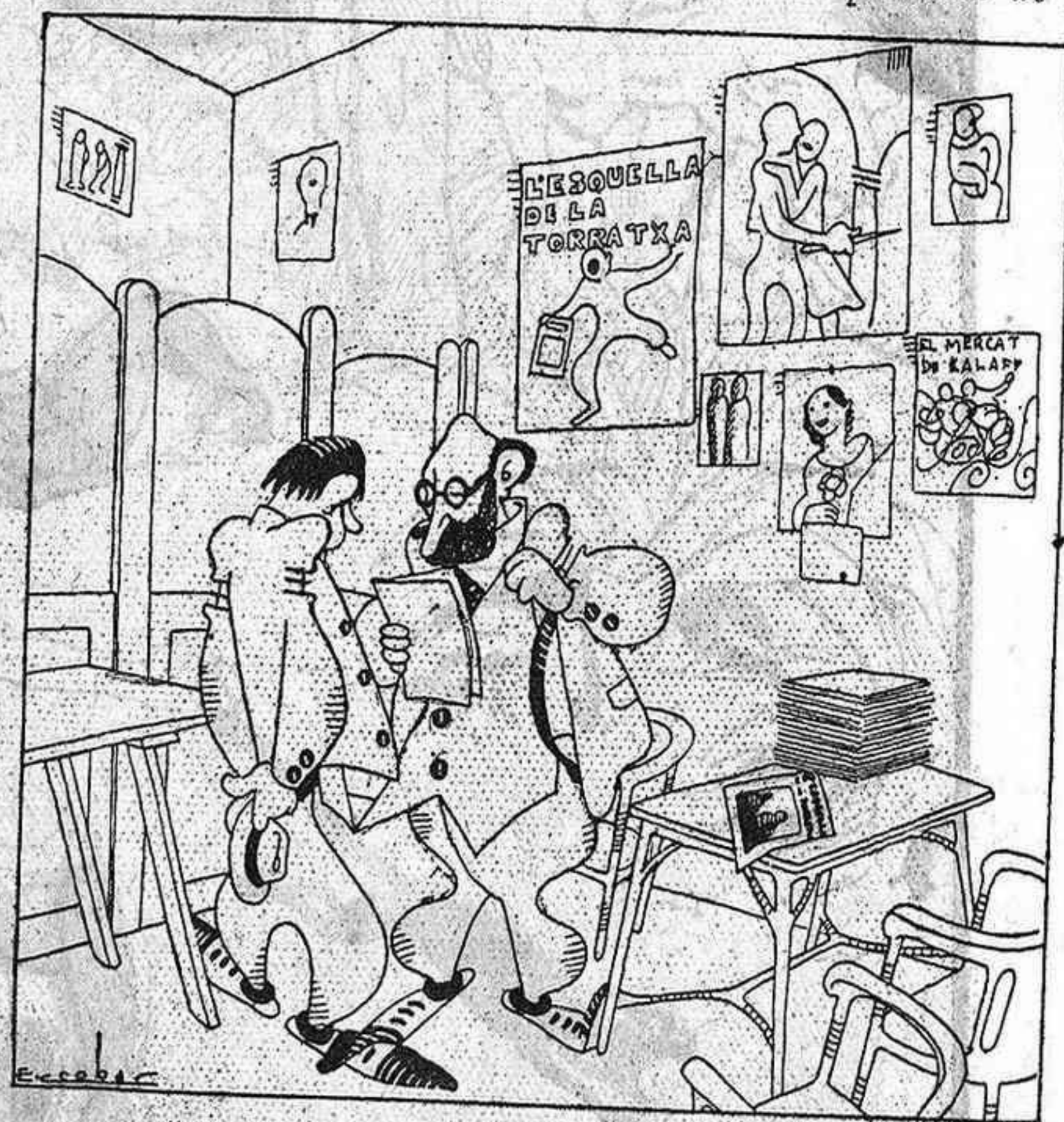
Direm, per acabar, que cal fixar-se amb els resultats de gols que anava fent el Barcelona amb els mateixos davanter, però amb altres mig centres, en els gols que fa en canvi jugant Bèrkessy, i en el cas significatiu que jugant Bèrkessy el Barcelona solament ha perdut un sol partit: el de campionat de Catalunya a la Creu Alta que hom recorda un dels millors jugats per l'hongarès, àdhuc perdent el Barcelona.

I ara parlem de l'Espanyol. Espada és també un bon mig centre que fa joc d'equip, que és dur i que pot lligar el seu joc amb els companys potser millor actualment que Solé.

Tothom recordarà el lamentable espectacle d'un incident Solé-Manolín al camp de l'Espanyol, ocorregut fa pocs dies. Hom diu que l'incident vingué d'una al·lusió que Manolín feu a Solé discrepant de l'opinió general que assenyalaria Solé com l'home millor de l'equip, rutinàriament, sense fixar-se que l'equip sencer jugava per en Solé, i que es passava el dia donant joc al mig centre suggestionats per la creença general que ell era la clau de l'equip.

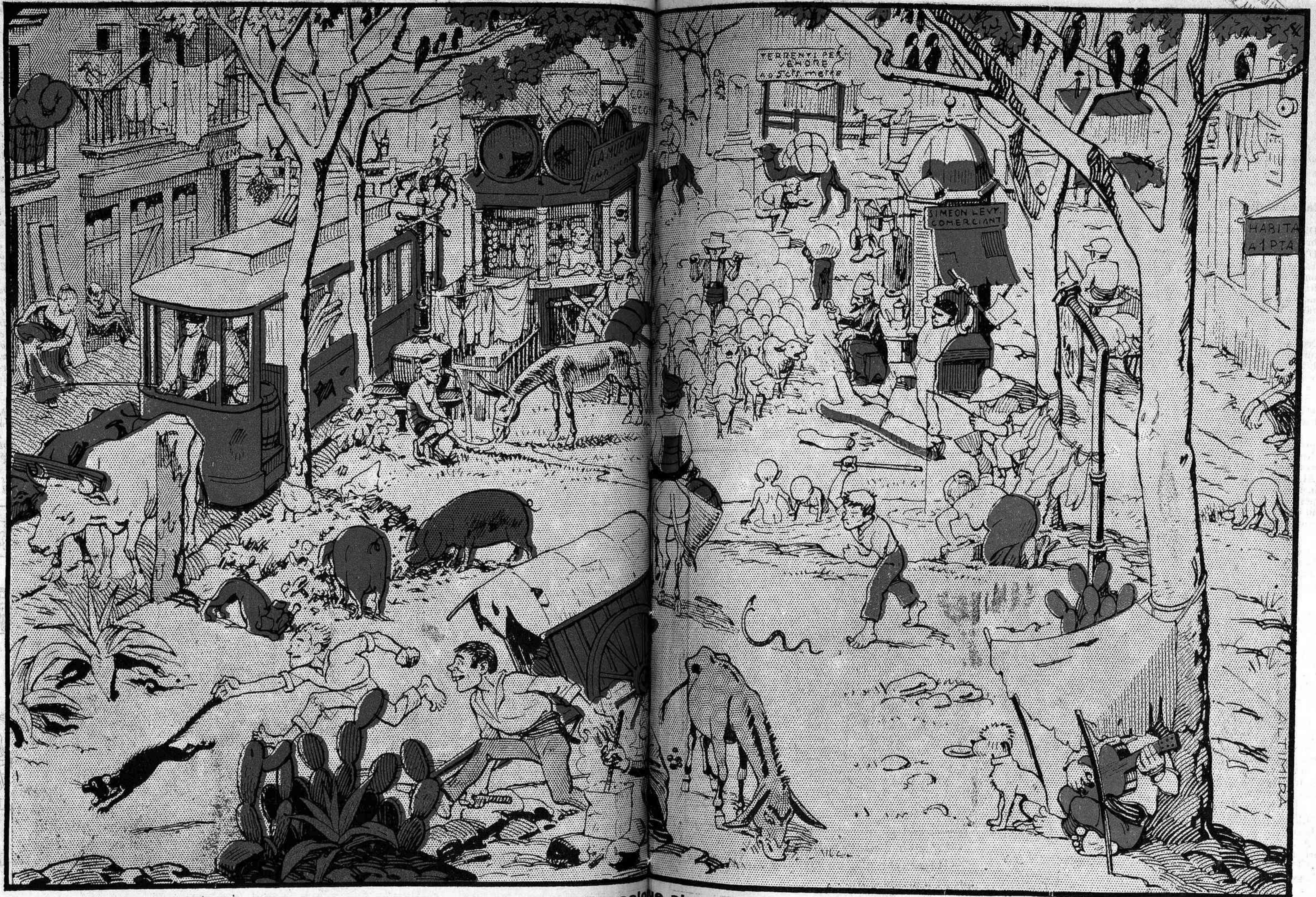
Solé, home que al camp juga amb entusiasme, es passa els partits reclamant joc als companys. «Meva! Meva!» crida sovint i els companys, per no quedar malament amb Solé, i per por de fallar i que se'ls censuri, li cedeixen la pilota, fins quan Solé, esgotat físicament de tant rebre joc, no pot respondre com caldria.

Per què sovint hem vist l'equip de l'Espanyol anar als camps de fora sense en Solé, fins quan es trobava en plenitud de fa-

Del temps

- Vol dir que el deixaran passar?
- Crec que sí, sobretot si el disfressem una mica...

L'HERBA PER LES RAMBLES. - Visió de la Barceloneta alguns ens vaticinen, si no els volem creure.

cultats? Nosaltres recordem partits que hi anava Layola, i ara hem vist com, a Oviedo, va anar-hi Espada i com àdhuc havent perdut aquell partit, Espada fou enviat a Bilbao diumenge on l'equip, fent joc igual, joc de conjunt, ha vençut l'Atletic a casa seva.

A l'Espanyol, li passa el que a molts equips amb la suggestió d'un as. Solé és un bon mig centre, i ho seria més si l'equip feia joc de conjunt perquè ell acabaria més sencer, i podria dosificar les seves energies que als trenta anys mai no responen com als vint-i-quatre. Si tot l'equip quan té una pilota la dona a Solé, no hi ha cap dubte que el públic, i fins els entesos, acabaran dient: «Quin partit ha fet Solé! Sempre tenia la pilota! Era l'amo del camp!»... Però, quan el cansament forçós de l'excés d'esforç arribava, la pilota sortia, a la segona part dels partits, amb passada curta al jugador situat més a la vora, i mai amb passada llarga a les ales, perquè l'esgotament físic

de Solé no li ho permetia, i partits com el del Betis, que eren guanyats al primer temps, es veia com a la segona part es perdien o empalaven perquè la pilota sempre anava pel mig als peus d'Iriondo, marcat per dos homes, i mai a les ales on hi havia un Bosch i un Prat que esperaven amb impaciència rebre-les per llençar-se com ells saben fer-ho vers la porta enemiga. La rehabilitació dels equips catalans es problema de mig centres i ben palesada ha quedat aquesta afirmació amb els resultats del diumenge.

El Barcelona no té altres homes que puguin cobrir el joc com Berkessy, i l'Espanyol té a Solé i a Espada. Espada és la joventut i l'afany de personalitat que comença, i Solé la veterania que ben portada pel mateix Solé pot encara donar tardes glorioses a l'equip blanc-blau de la Carretera de Sarrià.

AQUELL

Altaveu indiscret

Diuen que Gironès boxarà a París amb Holtzer i que el vencedor dels dos serà acarat a Míller a la ciutat del Tàmessi.

D'ésser així, tantmateix haurem de reconèixer que Jeff Dickson és un especulador i un viu que sap on fer negoci. Gironès farà bé d'acceptar els combats, i si venç novament Holtzer, que vagi a Londres sense admetre condicions de cap mena, i a fer-se'ho a cara i creu amb el campió del món, per cobrar-se la desfeta de la Monumental.

* * *

Nuvolari segueix essent el gran conductor de sempre. Al circuit de Pau ha guanyat fent una cursa magnífica.

Llàstima que ací tinguem la pega de no haver-lo vist córrer tal com sap córrer Nuvolari.

* * *

«Informaciones» s'ha posat a fer d'organitzador de curses ciclistes i pensa portar a terme la primera volta Espanya, amb tretze etapes, 15.000 pessetes pel guanyador i un reguitzell més de premis que fan en conjunt una rifeta de 75.000 pessetes.

No sabem si la cursa és cosa certa o si són fantasies més o menys romàntiques d'«Informaciones».

Al temps de la Dictadura que manaven la gent d'aquell rotatiu monarquitant, hauríem cregut possible això de la riuada de pessetes i de l'organització d'una cursa semblant, però avui... si no es refien que aviat vingui una etapa dictatorial, ho veiem un xic negre.

* * *

A San Sebastià s'ha corregut la cursa ciclista de la pujada a Atanzazu i l'ha guanyada Vicenç Trueba.

La Puça, de Torrelavega ha palesat una vegada més que allà, on s'ha de pujar dret, ell és l'amo.

* * *

Si no fos que ho han dit els diaris seriosos no ens ho voldriem creure.

A Buenos Aires ha sortit un fenomen de la natació que s'ha decidit a fer una maraton natatòria, anant de Santa Fé a Buenos Aires en la qual prova passarà aquest home anguila, cinc dies.

Caldrà que el vigilin bé que pel camí no pugui a una barqueta.

* * *

El diumenge acabà el partit d'Hòquei Terrassa-Polo que no havia arribat al terme legal per suspensió.

Acabà amb empat a un gol, i el Polo ha fet el campionat sense perdre un partit.

Serà potser que els darrers freds, i les baixades de baròmetre, anaven a l'hora pels polars jugadors d'en Capdevila, pingüins de l'esticè.

* * *

El petit boxador filipí Mendiela, segueix fent de les seves pels rings europeus.

A Zurich ha batut el campió alemany dels mosques Rithdorf, a deu represes.

El petit filipí aviat farà competència a Freddie Míller amb les seves aventures boxístiques.

* * *

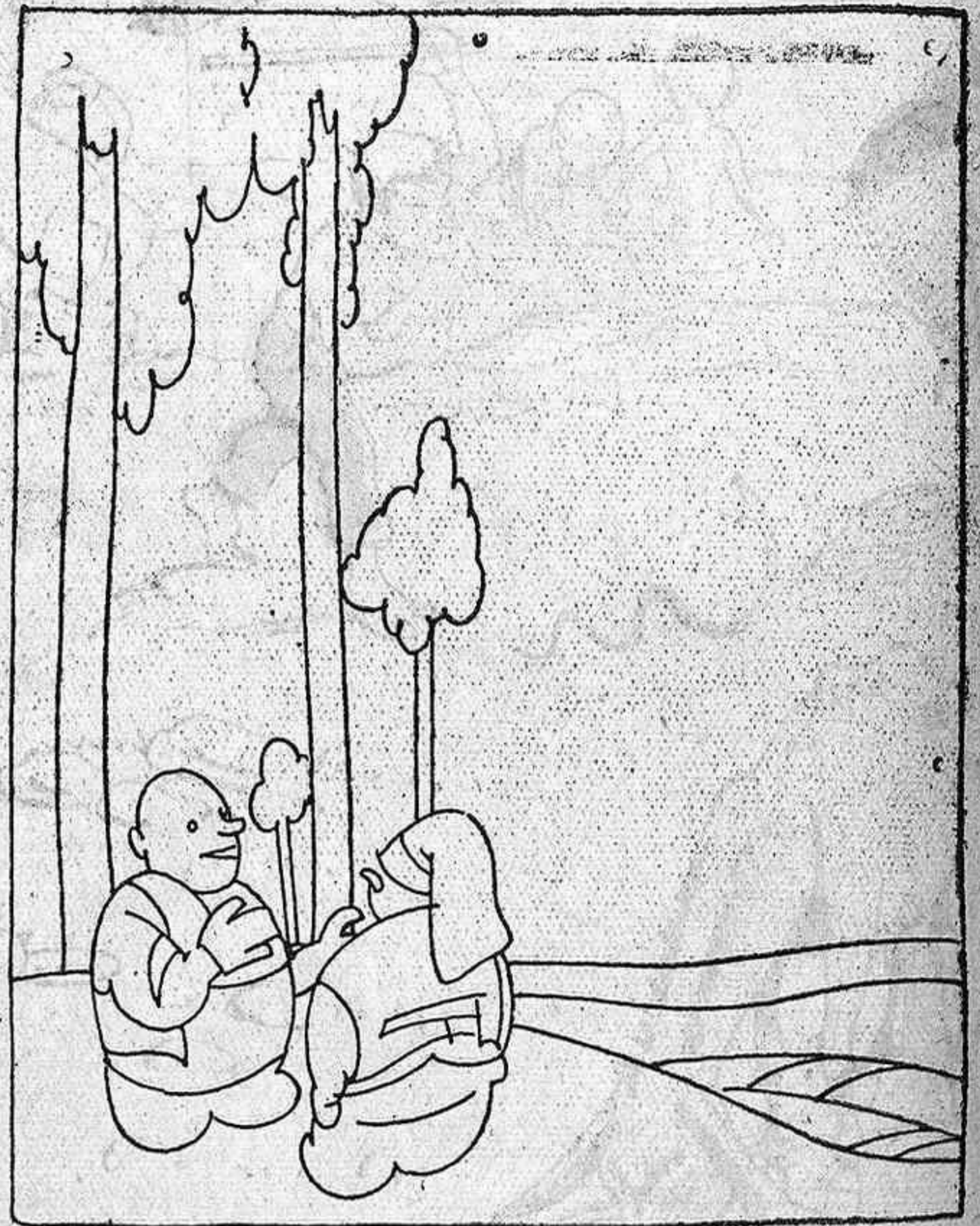
El campionat de Futbol de la segona categoria segueix posant-se tan sensacional, que si els àrbitres no van als partits vestits de llauna, haurem de lamentar el destripament d'algun «referee».

Sant Andreu, Granollers, Terrassa i Sans estan empatats a tretze punts, pel primer lloc, Calella i Horta a 12 i segueix darrera l'Europa amb 11, seguits del Martinenc, l'Iluro i el Tàrrrega amb 9, 8 i 6 punts per barba.

Això passa quan el campionat es troba a la onzena jornada o sigui de cara a la tercera de la segona volta. Queden sis partits a jugar i s'ha de resoldre aquest panorama. Estem veient que el partit que un equip guanyi a camp contrari acabarà amb la mort d'algun àrbitre o una desgràcia semblant.

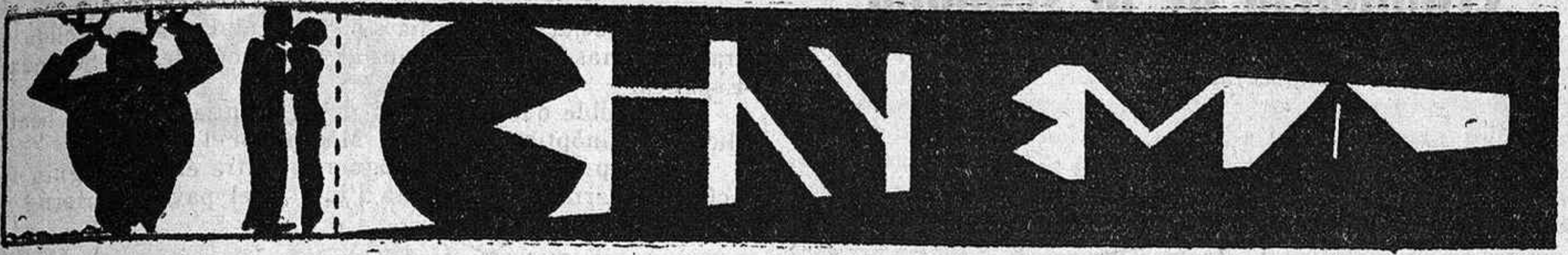
El diumenge al camp del Martinenc, l'àrbitre Bru es veié forçat a deixar inacabat un partit amb l'Horta quan faltava un quart per acabar, puix que l'Horta portava dos punts d'avantatge i el públic del Martinenc es volia menjar l'àrbitre amb xamfaina.

Estem veient que hi haurà feina de la bona a la Federació, i que caldrà que partit per partit vagi un delegat federatiu a presenciari-lo.

—I que vol dir «agrario,» Jaumet?

—Un senyor que no cava la terra, però que que se'n menja el fruit...

TIVOLI : «*Maria Galante*».

La Fox, amb aquest film, ens presenta una de les seves idioteses cinematogràfiques. Ja sospitem que els mòbils de la filmació de «*Maria Galante*» no són idiotes. Ho és la realització feta per al públic malgrat que la tendència que l'informa sigui profitosament interessada.

Sense justificació lògica, es fa intervenir en la trama de la pel·lícula una noia francesa a la qual s'atribueixen dolços i bondats sense fi. Aquesta protagonista és transportada a una regió americana on es mouen alts funcionaris de la diplomàcia internacional. En la pel·lícula es subratlla, amb molt d'interès, la noble actuació dels diplomàtics anglesos, japonesos i nord-americans. No amb menys interès es remarquen les pèrfides intencions d'un personatge que, malgrat en el film no es precisi, té un inequívoc aspecte germànic. A aquest, se li atribueix el propòsit de fer volar les escluses del canal de Panamà. Com és de preveure, no ho aconsegueix, i triomfen els bons.

La «dolça franceseta» —presa en els mil i escaig de metres de la pel·lícula del desig de retornar a França—, a darrera hora en perd el desig i vol restar a l'ombra dels japonesos, anglesos i nordamericans. On millor es pot trobar una «dolça franceseta»?

Aquest estirabot patrioter de la Fox, és jugat per Kitty Gollian, nova en el cinema. No la culpem si no reix. Fer de «dolça franceseta» en un centpeus idiota no deu ésser tan fàcil com a primera vista pot semblar.

FANTASIO : «*Campeones olímpicos*».

Una altra llaua cinematogràfica. Film Paramount. No res d'original. Lluita entre dos campions, masculí i femení, de natació. Semblant argument l'hem vist en cinema més d'una dotzena de vegades.

«*Campeones olímpicos*» no ens ha interessat ni creiem que interessi ningú.

I que amb semblants films ningú no es queixi de la crisi cinematogràfica.

URQUINAONA : «*El Conquistador irresistible*» i «*Un lio de familia*».

M. G. M.

La primera és una comèdia en què, pare i fill (el pare és vidu), lluiten per fer-se seva una noia milionària. La pel·lícula es desvia, es bifurca i es complica innecessàriament. El fill s'enamora d'una altra. El pare també va pel seu camí. I així, de tomballó en tomballó, el que podia ésser una comedieta de les que alguna vegada fan ben fetes als Estats Units —creació específica d'ells—, passa a ésser no-res: ni passatemps. Malaurada temporada actual de cinema.

«*Un lio de familia*» és un joc de Stan Laurel i Oliver Hardy.

Stan Laurel i Oliver Hardy no es renoven. Han deixat el bon camí iniciat amb «*Fra Diàvolo*» i tornen a la trencadissa i al joc de circ massa lent gairebé sempre.

La infantilitat de molt públic riurà sempre les trapaceries de Stan Laurel i Oliver Hardy. El mal és que cintes com «*Un lio de familia*» ja deixen endevinar al públic, al gros públic, que ha estat sense justificació.

METROPOL : «*La codicia del oro*».

Una companyia explotadora de mines s'estableix a les muntanyes que explota. Això produeix discòrdies entre els peons que treballaven en aquells llocs en la construcció d'una carretera. A les muntanyes hi ha or i l'or porta baralles.

El capellà del poble diu que l'or «es troba en els cors». Els peons no el creuen: creuen més amb el de les mines. Perquè regni la pau es fa una processó i com si es tractés d'un miracle exploten unes caixes de dinamita que enrunen les mines. En aquesta explosió mor una mena d'heretge que hi ha a la pel·lícula, i els peons pensen en allò de l'or del cor, però sense deixar d'explotar l'altre.

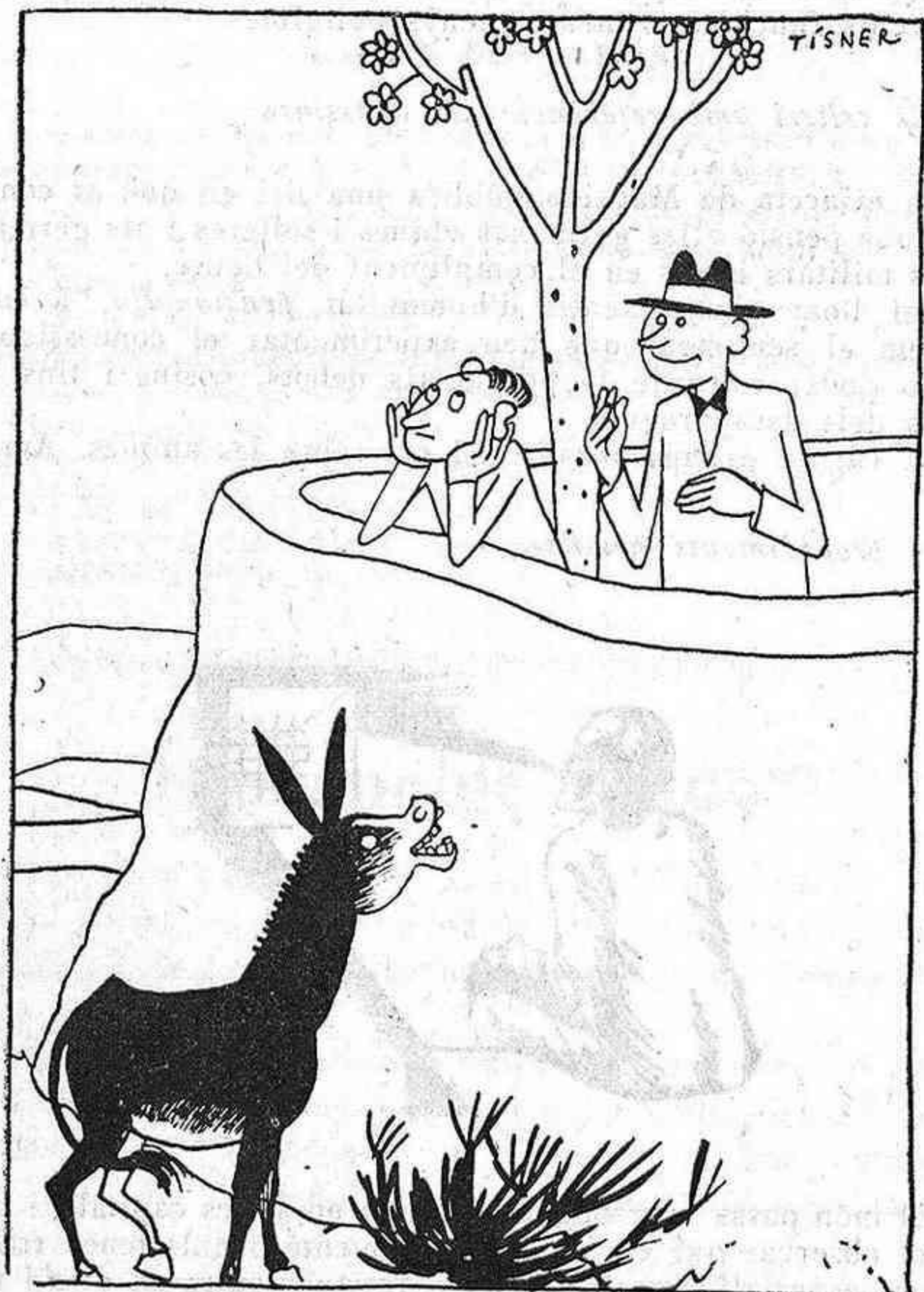
Com pot veure's, el Vaticà s'imposa a les cases cinematogràfiques i l'era de la moralització del cine ja ha començat.

La cinta, malgrat la seva posició, està ben realitzada, i té una fotografia excel·lent.

CATALUNYA : «*La Portera de la fàbrica*».

El «*Catalunya*» s'ha especialitzat. No oblidem que és al «*Catalunya*» on es va estrenar aquella meravella de la cinematografia que es diu «*El Niño de las Coles*». El repertori del «*Catalunya*», quan és repertori d'art, arriba a fer «*La Portera de la fàbrica*», «dramó» que ha fet plorar dues generacions. Ara fan art amb aquesta pel·lícula d'argument tronadíssim però de bona fotografia. Demà retornarà a les cols del «niño» que es veu que és una bona menja per als clients de la casa.

Van per a ells les «cols» que suministra la direcció d'aquest cinema.

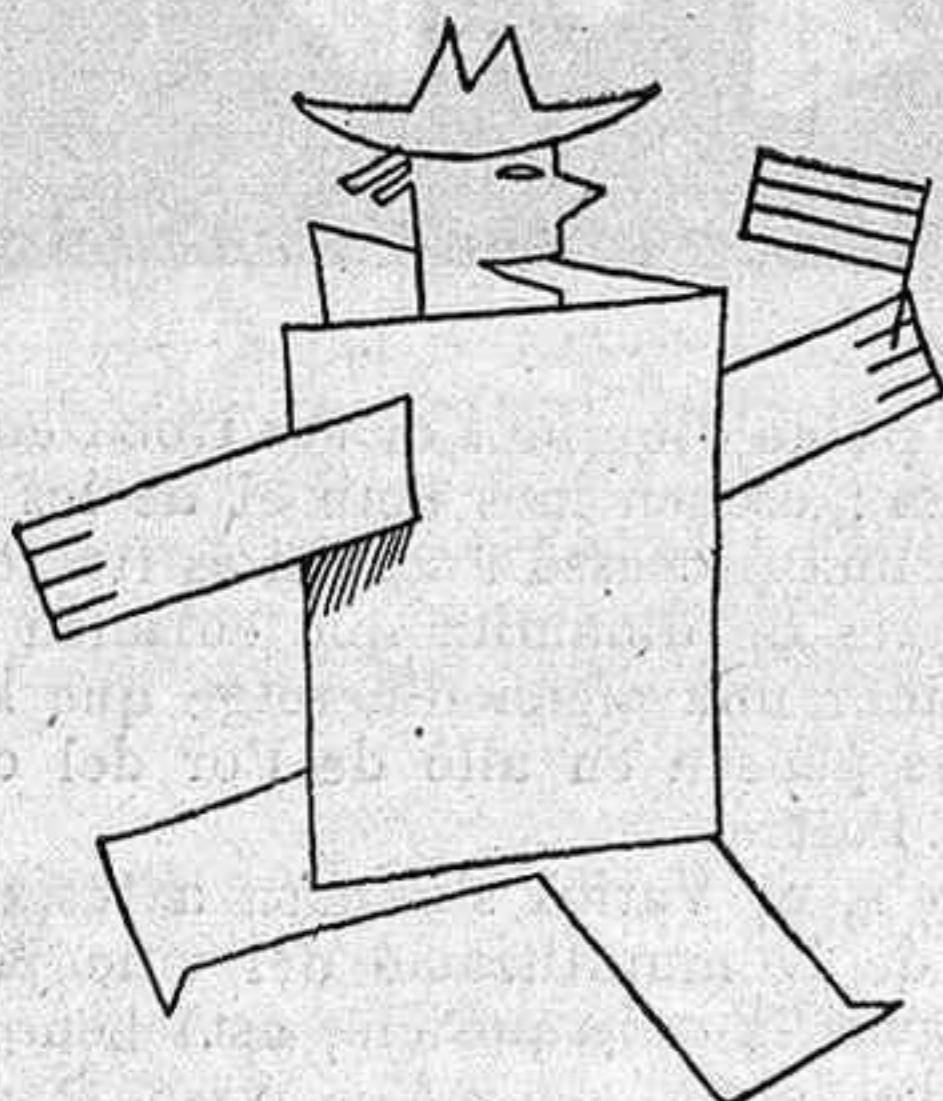
El millor dels móns

—Estàs absorit?

—Es clar: com que escolto un concert de Brahms!

Croniqueta de la setmana

La República de «Renovación»

Copiem de «Renovación», el portantveu dels joves ex-republicans radicals.

«Por encima de todos los intereses de partido, está el su premo interés de la República.»

¿De quina República parlen els de «Renovación»?

¿De la radical-ceda, enxufista? Bona república!

Noves orientacions municipals

El senyor Pich i Pon s'ha adreçat als Ajuntaments de París, Viena, Londres, Roma i Berlín, i els ha pregat informacions amb referència a l'organització que tenen del servei municipal de proveïments.

Això ens fa sospitar un anova «plantilla» municipal de vuit-cents funcionaris més o menys políglotes.

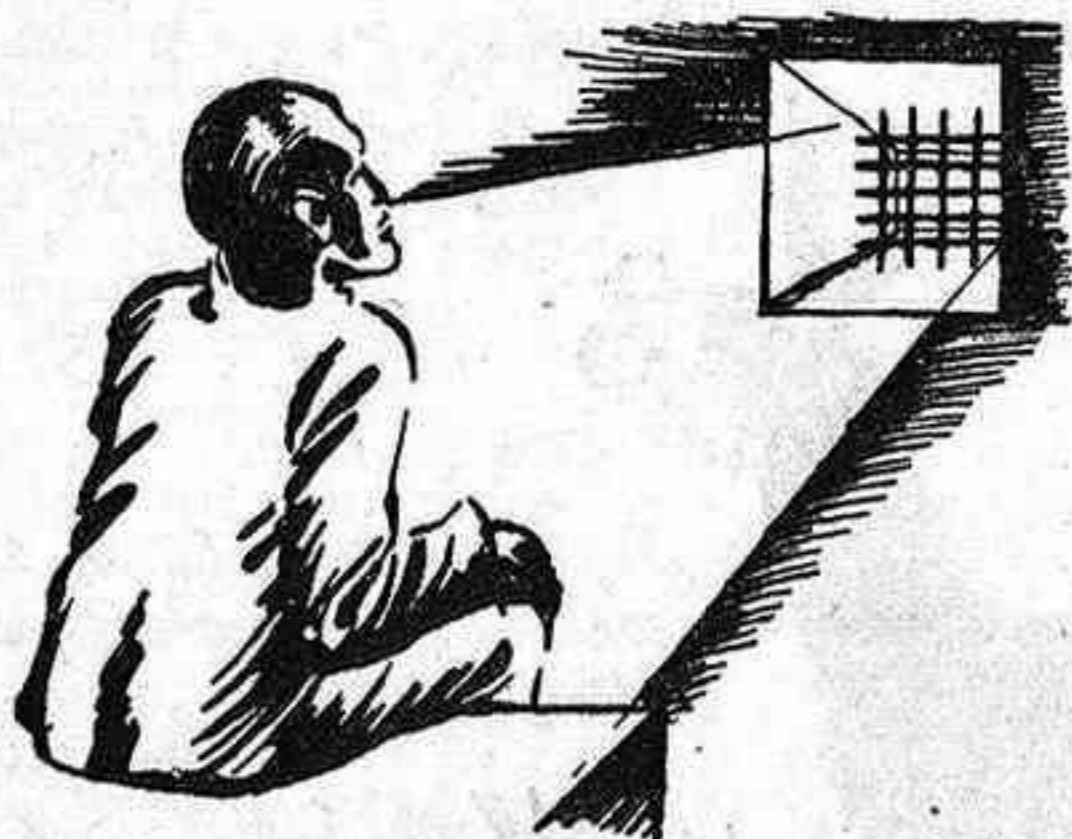
Ample criteri amb referència als «passius»

La «Gaceta de Madrid» publica una llei en què es concedeix una pensió a les germanes vídues i solteres i als germans d'uns militars morts en el compliment del deure.

Cal lloar aquest sentit d'humanitat *pensionatiu*. I comprenem el sentiment que deu experimentar el concessionari de no poder estendre la pensió als nebots, cosins i fins als amics dels desapareguts.

La caritat és com rosada del cel sobre les ànimes. Amen.

Nous procediments penals

El món passa una tongada pròdiga en penes capitals, i s'ha pogut observar que els nous procediments penals tenen tramitacions especialíssimes que poden fluctuar entre 25 dies i tres mesos. Adhuc ja s'arriba a escatir com seran executats els qui han de morir, si amb destrat, si amb tisoires de podar?

Comprenem que els condemnats a mort sofreixin noves tortures especialíssimes, però per altra part, comprenem també que, qui sap si per filantropisme, el món vol arribar a poder eliminar els sentenciats a mort sense necessitat d'utilitzar el botxí...

El Nunci es querella...

En el Jutjat de Guàrdia s'ha presentat una «querella» contra Nogueras, acusat d'injuriar el Nunci de Sa Santedat, a Espanya.

Es possible que algú hagi pogut injuriar l'egregi, beatífic, llumínic, sinòptic, i querúbic Monsenyor Tedeschini?

Que es prepari aquest Nogueras. Ultra el que puguin fer-hi ací a la Terra, resta encara l'infern, el pavorós infern?

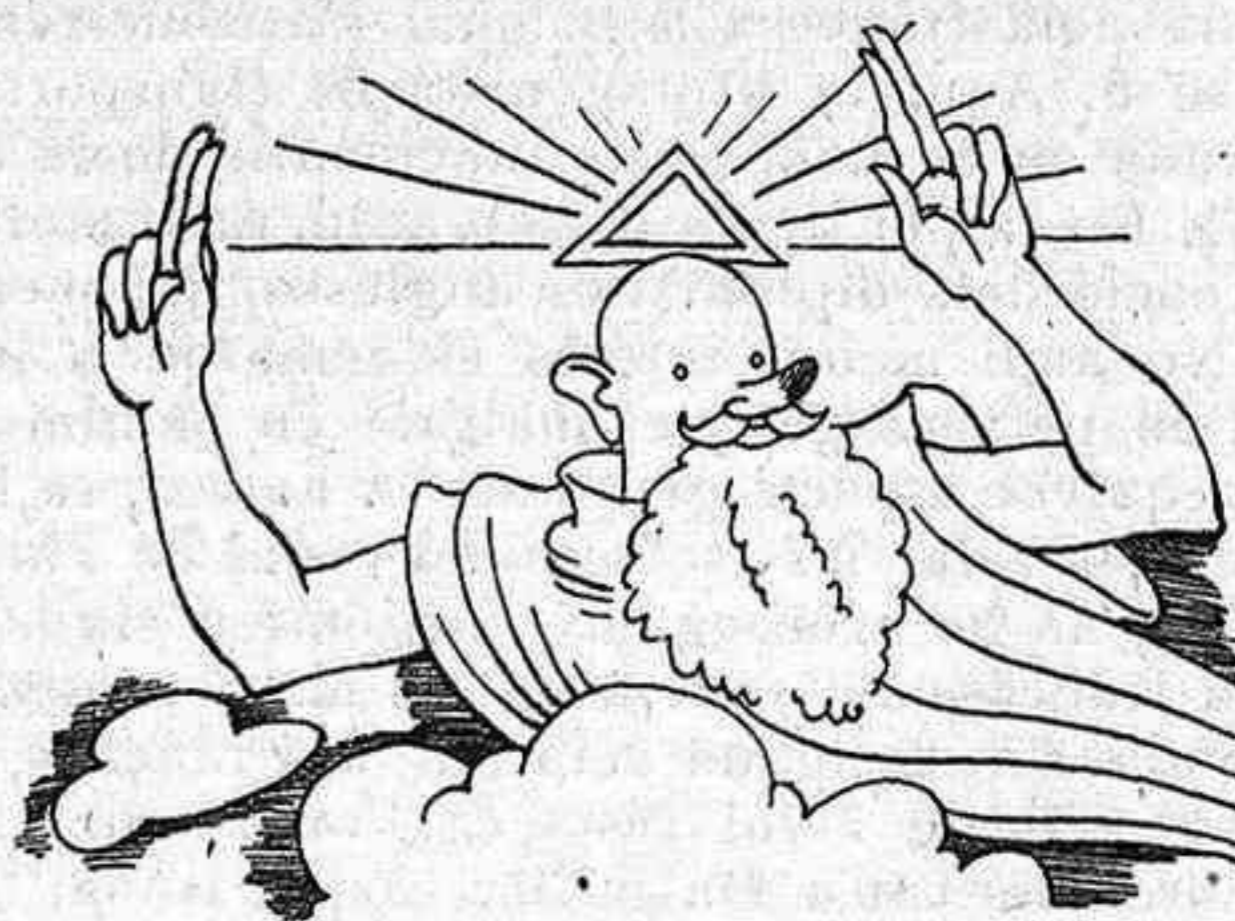
¿Qui són els Tabú?

Mai no ho saben! Avui són uns! Demà són uns altres.

El pobret redactor de diari o setmanari mai no sap on va. Aquell nas és Tabú! Aquell rave és Tabú! Demà es pot tocar el rave! Demà passat el rave és altre vegada Tabú!

Ni Sant Pancràs no hi pot res, en aquest tripi joc. Li podem fetes tres novenes totes debades.

L'obra de Déu

Anglaterra vol aclarir l'actitud d'Alemanya. Alemanya, al seu torn, ha iniciat un ample pla de rearmament. França construeix vaixells de guerra. Els Estats Units augmenten vertiginosament el seu pressupost bèl·lic. Itàlia segueix mobilitzant tropes vers Abissínia. Paraguai es retira de la Societat de les Nacions. Ho volem dir: a Espanya se li parla de la seva política de la Mediterrània.

Mentrestant més de 20 milions d'homes corren famolencs rera un jornal que no troben.

I que hi hagi encara qui no adreci els ulls al cel i convingui que els dissenys del Creador amb la seva creació són inescrutables!

La Justícia i els seus «derivats», no deliquen

Al Nord-Amèrica un fill del Jutge d'un Districte de Nova York ha comès un doble assassinat.

Es veu venir l'absolució, car ja fa un temps que no solament al Nord-Amèrica sinó en altres països, s'ha sentat la gran doctrina jurídica que ni la «justícia ni els seus derivats no cometem mai actes delictius».

Els acadèmics lluiten contra els elements

S'ha reunit a Madrid l'Acadèmia de la Llengua i en el temps de més de dues hores i mitja els seus components s'han preocupat d'examinar les distintes significacions que la paraula «ullera» va tenir durant el segle d'or. Un de la Barceloneta dirà: sí que estan d'«ullera» aquesta gent.

Nosaltres, admiradors fervorosos de la Docta Acadèmia pensem que per a lluitar contra el vent i el gels d'aquest hivern madrileny, que repercuteix per tota la península, un examen minucions de l'ullera, en tots els seus significats, és un recurs molt oportú.

¿De quin altre partit podia ésser?

No podia ingressar a cap més partit.

No podia pertànyer a cap més partit.

L'Amadeu Torner dels autoòmnibus s'ha fet de la Ceda.

I hom no sap a qui felicitar més per semblant adquisició. A la Ceda? A l'Amadeu Torner?

A tots dos. Em semblants casos no ens han de doldre penyores.

La lògica no pot res amb els fets

Don Alexandre Lerroux ha estat nomenat fill adoptiu de Madrid, diuen que pel seu gran relleu polític.

Qui l'ha nomenat fill adoptiu? Suposem que una elecció semblant ha de fer-la la majoria. Doncs l'han nomenat fill adoptiu els socialistes o sigui els seus enemics.

En les darreres eleccions els socialistes van tenir a Madrid 170.000 vots i aconseguiren íntegra la representació parlamentària que correspon a la capital d'Espanya. Això vol dir que Madrid és socialista. Un nomenament, perquè sigui vàlid, l'ha de fer una majoria. Sense aquesta garantia cal suposar que el nomenament no seria acceptat. I que vagi endavant la lògica... Els socialistes, etc....

Però la lògica i els fets en els temps actuals es donen cops de puny...

¿Filla del Borbon?

Ha estat expulsada d'Anglaterra una senyoreta que es deia descendent del Borbon i que duia el nom de Megan Alba Borbon i Romanones.

La barreja és ben capriciosa i un bon xic insinuant. ¿Borbon i Romanones?

TISNER

Comparances

Francament, mai no m'havia sentit tan baix d'estatura com ara!

ELS PINTORS CATALANS

Ramon Bernadas

Ramon Bernadas és un romàntic de la pintura. A la Sala Barcino exposa vint-i-dues teles. Parlar de Ramon Bernadas, és parlar de la nova promoció de pintors l'art dels quals té fesomia pròpia, sense amaneraments de cap mena, ni tentatives de modernisme, que a la llarga esdevenen carrincloneries inaguantables.

RAMON BERNADAS

Les teles de Ramon Bernadas són la realització d'un poeta que expressa amb el pinzell el que altres expressarien amb la ploma. Els darrers termes particularment plens de llum i a l'ensens de melangia acusen el tarannà somniador del pintor de la nostra terra.

I Bernadas, ja consagrat pel públic, s'imposa amb els seus treballs, tot justament perquè fuig de tota influència d'escola imposada, perquè el seu art no s'estandarditza, i perquè àdhuc la visió pròpia del color i la realització de la tècnica palesa l'estil propi del pintor la sinceritat del qual és la millor signatura que pot exigir-se.

Aquest conjunt de facultats de Ramon Bernadas fa que la seva exposició sigui un èxit.

Homenatge "Didó"

Com s'havia anunciat, el passat dissabte uns amics i admiradors d'Ezequiel Vigués («Didó»), el van homenatjar per l'èxit que els seus putxinel·lis havien obtingut al Teatre Poliorama.

L'homenatge fou fervent i cordial i gran nombre de devots d'en «Didó» es sentaren vora seu a les taules del restaurant «Joanet», de la Barceloneta, on se'ls serví un dinar extraordinari. (El menú del dinar havia estat confeccionat per Joan Lapedra, acreditat artista en la confecció de menús.)

Oferí l'homenatge a «Didó», Jesús Andreu, amb un piro-tècnic parlament que féu demanar ajut a Jesús moltes vegades. Jesús Andreu és un orador dels qui «arravata».

Un merescut i simpàtic acte a «Didó», que li pot fer oblidar moltes coses i el pot esperonar per a seguir endavant.

TELÓ ENLAIRE

Noves i Comentaris

«Santa Isabel de Espanya» ha passat pel Barcelona sense tantes representacions com aconseguiren les pallassades de l'Ortas. En N. N. (no recordem el nom), autor de la canonització d'aquesta reina, és una mena de Muñoz Seca a l'inversa: fa *astrakà* en vers. Ens hi aburrirem com ens aburrim amb les obres de l'autor de «Los extremeños se tocan».

Ara la Montian —pobra senyora!— ens afavoreix amb una cosa d'un tal Antoni Casas Bricio: «Tú gitano y yo gitana». Romea». El repertori que porta és com per a ésser titular de la Romea». El repertori que porta és com per ésser titular de la casa que tan dignament mou l'egregi Fernández-Burgas, el non-plus-ultra dels empresaris xiclets locals.

* * *

POLIORAMA: «La Senyoreta Oest». Un acte, el primer, magnífic. Dos actes on s'explica el que ha de passar. Molt millor que «Els homes forts». Un revelador nervi de dramaturg.

Hem escrit aquesta crítica per enviar-la per telègraf. «Ciudadans que estimeu l'art teatral català: aneu a veure *La Senyoreta Oest*». Us treurà el regust dolent que us hauran deixat moltes obres de gran èxit. I ajudareu a una reacció contra l'analfabetisme teatral.

* * *

«La Ronda de las Brujas». Abans fou «Paganini», una opereta estrenada al Paral·lel sense èxit. «La Ronda de las Brujas» plau. Per l'obra? Diguem que pel treball de Cèlia Gàmez.

Cèlia Gàmez canta, balla i vesteix molt bé. Es seu, l'èxit de «La Ronda de las Brujas».

* * *

Un sàinet d'en Roure: «Adela, la mal casada». Exit a l'Espanyol. Si us col·loqueu de cara a l'art, les obres d'Alfons Roure tenen un valor ínfim. Però si us col·loqueu davant les noves valors entronitzades al teatre català, trobeu que Alfons Roure fa un bon paper de mestre.

Idiomàticament iguals uns que altres.

Descongestionació

Noi, ja comença a sortir-me fum del cap!

En enginy de diàleg, millor el d'en Roure. Arguments? Els uns de cara a Barcelona, d'on treuen la seva menestralia; els altres de cara a París, i declarats superiors per provincianisme. Els «Tofuls» i els «Nofres», fan de les seves en restaurants internacionals. Això es dona un to que no tenien quan «nofrejaven» i «tofulitzaven» a casa.

Abillament? Superioritat del vestir carrer Aribau al vestir carrer de la Cera.

Finalitat: la liquidació mensual de la Societat d'Autors. ¿Per què haurem bescantat tant el mestre —(assegurem que avui en resulta)— Alfons Roure?

* * *

«20.000 duros». Romea, acampada dels Torrado i dels Guillen, dels Navarro i dels Lentejas

L'empresa ens diu que «20.000 duros» és un èxit definitiu. Suposem que es refereix al poder tenir vint mil duros a casa, que àdhuc és millor que tenir-los en un banc.

El que ens sembla dubtós és que al Romea guanyin 20.000 cèntims amb aquest «20.000 duros». Això que sabem com resulten en l'art de la usura els del Romea.

* * *

Al Poliorama encara «Necessiten senyoreta».

El que necessiten és públic —diu un que es dona per ben assabentat de les necessitats d'aquest teatre, tan inoportunament subvencionat.

COMIC: «Los Maridos de Lydia» segueixen portant gent en aquest popular teatre de revistes.

* * *

Vicenç Simon i Marc Redondo afiancen cada dia més l'èxit de la partitura de «Fray Jerónimo», l'obra d'en Mora i Martínez Valls que es representa al Nou.

La companyia que dirigeix A. Palacios dona cada dia més intensitat al llibre.

* * *

El diumenge passat va efectuar-se a l'Orfeó Gracienc el concert semestral dels deixebles de Matias Morros.

Es cantaren fragments de les òperes «Pagliacci», «Bohème» i «Aida». El senyor Matias Morros té deixebles de grans facultats i molt avantatjats. Citem els noms d'Andreu March, Raimond Aliaga, Maria del Pilar Sánchez, Carme Morro, Antoni Casamor, Ricard Castillo, Alfred Lastres, Julia de Pàrcena, Roseta Espin, Josep Serchs.

Ens cal però fer un apart en parlar de la senyoreta Helena de Vilardaga, magnífica soprán que ens cantà una «Mimí» de «Bohème», com poques vegades havíem oït.

Helena de Vilardaga té una veu fresca, cristallina, vellutada, igualment bella en els aguts que en els pianíssims. L'any passat l'havíem oïda i li havíem fet l'elogi. Aleshores diguem que ens recordava el rossinyol. Ara hem de dir que és un rossinyol. Agil, dúctil, segura, emet les notes musicals amb una vibració i una transparència absolutes. Canta i refila; juga amb cristall i evoca un brollador harmoniós. Escoltai Helena de Vilardaga és una absoluta delícia.

Caldria parlar amb el seu eminent Mestre Maties Morros d'organitzar un concert públic per fer que el públic de Barcelona conegui l'encís excepcional d'aquesta veu.

Helena de Vilardaga ja és una estrella fulgurant del gran art líric.

ESQUELLOTS

Aquest darrer diumenge no hem rebut la ja acostumada visita dels missioners del patriotisme cavernari que ens vénen a dir quatre fàstics amb la valentia que els dona que nosaltres no poguem contestar-los.

Com que ens trobem ja a les envistes de Carnestoltes, es deuen haver pensat que el programa resultaria potser excessiu. Per nosaltres no estiguin car tota la propaganda que fan és tota a favor nostre.

* * *

Com que a pertot arreu hi ha de tot, els «nacionalistes» de Albinyana compten, perquè no sigui dit, amb un reduït equip de catalans que s'exhibeixen com una cosa estranya.

L'altre dia, a Valladolid, van prendre part en un míting dos d'aquests catalans de «réclame». Naturalment, tant l'un com l'altre, feren els impossibles per a fer-se perdonar llur origen. Val a dir que per molt que s'esforcin els senyors Sangenis i Gay, no batran pas el record del senyor Oriol Anguera de Sojo.

* * *

En el míting albinyanista de Valladolid, el senyor Sangenis, diputat carlí per Lleida gràcies a un contuberni electoral amb radicals i Lliga, després d'elogiar el blat castellà i la dona vallisoletana (no valladolidense com digué anys enrera, en un acte per l'estil un economista català que té una estàtua a Sabadell), va acabar entonant un cant, com es sol dir, a la indestructible unitat de la Pàtria. Tan indestructible, que arreu del món n'hi ha trossos.

* * *

L'altre orador català, traduït a l'albinyanisme, senyor Gay (aquest nom ens sona d'haver-lo sentit anomenar en diverses situacions polítiques) va dir molt seriosament que la Catalunya de Prat de la Riba i de Rovira i Virgili, no era la mateixa de Mossèn Cinto de Maragall i de Pi i Margall. Deu ésser una altra. El que estem cert és que cap de les dues Catalunyes és la del senyor Gay.

* * *

La ventada d'aquests dies s'ha endut moltes coses, no pas les que convindria. De tota manera, ha vingut a fer la competència al senyor Pic en el que es refereix a la tasca d'enderrocaments.

Sense cops de bombo ni de platerets, el vent ha ensorrat d'una bufada un tros de paret del solar on hi havia «El Siglo» amb la qual cosa ha estalviat una «solemne» inauguració de les obres d'obertura del carrer en projecte.

El vent ha tirat també a terra el parencós aparell de les muntanyes russes de Montjuïc. Llàstima que no hagi bufat una mica més amunt!

* * *

Ara que hem anomenat el nostre inefable senyor Pic, la «Casa València» ha tingut un gest que acredita els seus directius d'una discreció excessivament «fallera». Han pres l'acord de festejar solemniament el nomenament del senyor Pic com a alcalde... de València? No, com a alcalde de Barcelona. No ho acabem d'entendre, a menys que el senyor Pic no sigui un «tio valencià» dels senyors directius de la «Casa València» a Barcelona.

* * *

A «Don Lacandro», li ha costat arribar al Poder, però cal que convinguem, que un cop a dalt s'ha lluit. Això ho reconeixen àdhuc els seus adversaris.

* * *

Hi ha crisi de palaus. Desfigurats el de Comillas, amb el seu jardí anexe convertit en basar; per vendre els del marquès de Robert, el de la Virreina, el del comte de Figols: per a llogar la típica casa Güell, construïda per Gaudí, l'antiga residència dels comtes de Centelles i tantes i tantes residències. Què els ha passat a l'aristocràcia? És evident que la república no els ha donat ni una sola esgarinxada. Ara, precisament, estan gaudint d'una època que els pot treure el malgust de la boca i els disgustos dels primers anys de règim republicà. Què tenen, doncs, que han de sortir amb el platet a demanar una almoïna per a un milionari que ha equivocat els comptes?

* * *

Ahores d'ara ja s'hauran picat les crestes de valent a l'Institut dels qui fan el pagès com Sant Isidre» els lligaires i els cirerians, és a dir, les forces de «Lliga Catalana» amb les de la sucursal de la C. E. D. A. Si d'ambdós bàndols, no en restes sinó les plomes, Catalunya podria cantar victòria.

HERNIA

Los aparatos contentivos más perfectos (pds.) Cómodos, seguros, ligeros. Permiten los deportes y los más rudos trabajos. Adoptados por eminentes médicos. Con su aplicación desaparecen las hernias más grandes y rebeldes. El único tratamiento curativo científico, premiado. Centenares de testimonios de curación a disposición de Vd. Las máximas garantías y los precios más asequibles, solo en ORTOPEDIA NOTTON. Folletos gratis. Consulta gratuita de 10 a 1 y de 4 a 8. P. de la Universidad, número 7, 1.ª planta. TELÉFONO 10935 - BARCELONA.

Pegots, n'hi ha de moltes menes i amb taller acreditat; però el qui porta la batuta és EL METGE DEL CALÇAT.

(Clarís, 32)

* * *

GRAN PRICE Antiga Bohemia

Gran Ball de Màscares de la "GATZARA CINEMATOGRAFICA"

DIJOUS 7 DE MARÇ

La festa més papitesca del Carnaval.-Estudis de Cartró Pedra.-10.000 Estels dels cels cinematogràfics.-Gran Premi als ulls més fatals.-Concurs de cames ben tornajades.-Premi de dos tocínets per el millor grup de *Los Tres Cerditos*.-Premi especial per a la millor parella de TARZAN. - Presa de Vistes (no hi a presa de pel). Asistència de totes les Stars y aficionats al cinema. (Ball sense ticket). - SORTEIG D'UNA ESTRELLA.

ANEU-HI A LA GATZARA DEL CINEMA
TOT L'ANY HO RECORDAREU

TEATRE COMIC

Gran Companyia de Revistes

¡¡EXIT!! ¡¡EXIT!!

LOS MARIDOS DE LIDIA

Per PERLITA GRECO

CINE TALIA

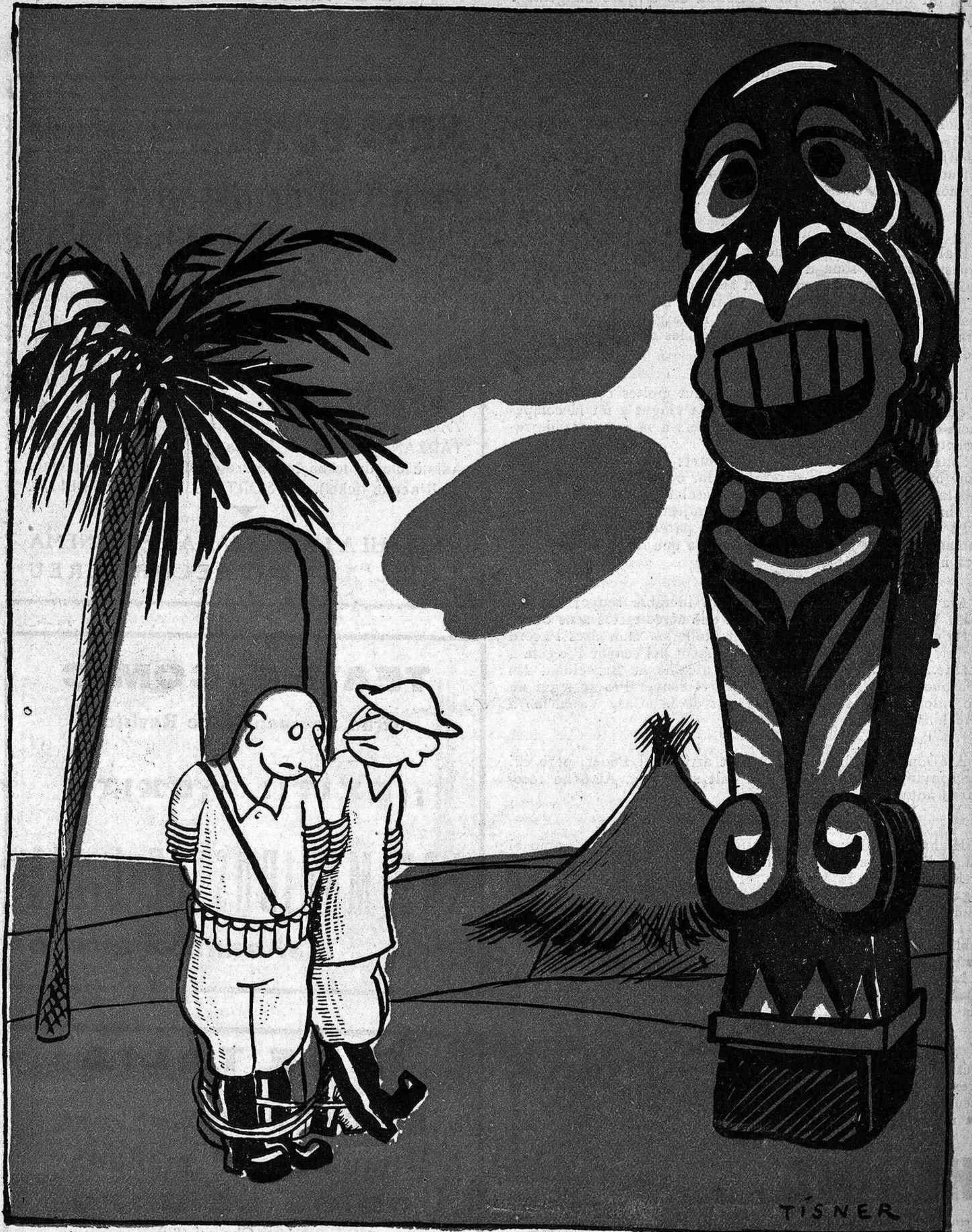
El pequeño rey, en espanyol

Hombres del mañana

ODIOS DE BUZO

per Lon Chaney (fill)

REVISTA I DIBUIXOS

Ara sí que estem ben llestos! Fins els caníbals saben que el censor no vol blancs!